

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

i Ioan. 4. 34

potestatem & actiuitatem suam extendat ad omnia, quæ sunt voluntatis Dei: quæ in omnium virtutum exercitijs elucet. Vt autem Deo ipsi placeat, & quod ipse vult exequatur: eas excitat, & vrget, ne orientur; sed suas actiones ita faciant, vt integre sint ac perfectæ. Ac propterea ipse Christus Dominus noster Obedientiam appellat cibum, & animæ nutrimentum, dicens Apostolis suis: *Mens cibus est, vt faciam voluntatem eius, quæ misit me: vt perficiam opus eius.* Quæmadmodum enim cibus corporis in omnia eius membra & partes corporis distribuitur, vt cuique det nutrimentum necessarium: ita obedientia alimentum est potentiarum & sensuum boni Religiosi, omniumque virtutum, quæ in eius anima sedem suam habent; Nam cū ea oculi aperiantur & clauduntur; lingua loquitur & tacet; pedes ambulant & sistunt; voluntas & appetitus diligunt & oderunt; intellectus & phantasia sua opera exerceat & ab eis desistunt. Quæ omnia, cū ab hac virtute obedientiæ diriguntur, sunt cibus valde substantialis, cōseruans, augens, ac perficiens vitam gratæ; magnumque robur & fortitudinem adfert, ad omnia huius status exercitia præstanda. Quare etiam per ipsam Obedientiam saturitas illa obtrinetur, de qua ipse Christus dixit: *Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur.* Si enim esaris, ac sitis omnes virtutes, quæ nomine iustitiae continentur: hoc solo quod Deo eiusque ministris obedias: saturaberis, & rotorum tuorum fies compos. Si eluris sanctitatem: obedias, & Sanctus eris: deuotionem sitis: obedias, & pius ac deuotus erades.

§. I.

Serm. de Obedi. Pati. & Sapientia. Exod. 15. 19. 4. Reg. 4. 42.

SED quoniam cibus Obedientiæ (vt Sanctus Bernardus ait) iusterus est, & carni insipidus est; ideoque condimento aliquo opus habet vt molecat & sapiat, quod possit cum voluptate comedi: condimentum hoc est sapientia cælestis, iucunda scilicet & grata Dei scientia cum eius gratia deuotione, & solatijs cælestibus. Quæ scientia est sicut illud a lignum, quod cum Moyses misisset in aquas amaras, in dulcedinem versa sunt, & sicut b. f. quam El. seus misit in ollam, & non fuit amplius quicquam amaritudinis in ea. Nec est vlla obedientia carni aded amara, & hominis spiritui insipida, quæ sale diuinæ Sapientiæ, cælestisque solatijs condimento non dulcescat, sicut lapidissima. Sed quis diuinam hanc sapientiam obtinebit? aut qua ratione licebit eam comparare?

§. Serm. 46. in Cantic. 1b. 4. mor. 18. c. Apoc. 3. 18.

Hæc igitur est alia insignis huius virtutis excellentia, quod cælestis Sapientiam impetret, quæ illam faciat iucundam. Nam vt idem S. Bernardus dixit delectatio & iucunditas contemplationis, quæ est actus diuinæ Sapientiæ, non alteri quàm Obedientiæ debetur. Hanc ait S. Gregorius esse pretium, quo aurum illud à Deo emimus, de quo ipse cuidam Episcopo dicebat: *suadeo tibi emere à me aurum ignitum probatum: vt locuples fies.* An

inquit,

loquitur, emimus, cum accepturi sapientiam, prius Obedientiam præbemus. Sic enim Ecclesiasticus dixit: *d. F. h. concupiscēs Sapientiam, conserva iustitiam, eiusq; mandata; & Deus præbebit illam tibi.* Ne prætendas paupertatem: nam in potestate tua est pretium Obediētiæ: neque Deus cuiquam aliquid præcipit, nisi quod implere possit: & hoc pretio, si vis, comparare potes aurum sapientiæ cælestis, accensa igne Charitatis, & vitæ innocentia purificata. Unde tanta provenit dulcedo: vt propriæ voluntatis mortificationem valde iocundam reddat: quod possit Diuinam implere. Quia Deus implet etiam, quod per Itaiam promisit neganti propriam voluntatem, vt ipsi obediret. *e. Tunc ait, deleclaberis super Domino; & sustollam te super altitudines terra & cibabo te hereditate Jacob Patris tui.* Quod licet præcipue impleatur in cælo, vbi obnegantes hic suam voluntatem, vt obediant diuinæ, sustentabuntur cibo Diuinitatis cum summa saturitate & lætitia: datur tamen bona eius pars etiam in hac vita. Propterea enim Saluator noster iussit à Patre suo peti, vt *f. h. eius voluntas in terra, sicut fit in cælo:* vt dulcedine illa cælesti etiam in terra percipiamur: & sapor, quem cibus hic in cælo habet, etiam in terra percipiamur. Et quemadmodum Pater noster cælestis in omni quidem est loco, sed singulariter in cælis, vbi suam omnipotentiam, Sapientiam, & bonitatē ostendit, satiando, consolando, ac delectando Beatos: ita etiam est singulariter in perfectè obediētib; quos Obediētia conuertit in cælos ipsius Dei, qui indicia suæ præsentia dat multa, cum multos eis exhibet fauores.

Ex quo apparet: per hanc Obediētiā obtineri experimētalem cognitionem Dei, & eiusdem maghalium, ac mysteriorum: tanta certitudine fidē tantū excitātem & illustrantem, vt animam vehementer recreet, summamque pacem & gaudium ei adferat ex eorum cognitione & sensu. Ac propterea Christus Dominus noster dixit: *g. si quis voluerit voluntatem eius, qui misit me facere, cognoscat de doctrina mea, vtrum ex Deo sit:* significans (vt dicunt SS. Cyrillus & Chrysostomus) obediētem Dei mandatis obtinere lucem ad intelligendum, quod ipse reuelat; & ipsa experientia percipere: esse Dei, quod Fides docet, talesque effectus propter suam Obediētiā in se sentire, vt manifestent Deum esse illorum Auctorem, Et eandem ob causam dicebat David de seipso: *h. Super omnes docentes me intellexi: quia testimonia tua meditatio mea est.* Et super senes intellexi: quia mandata tua quasi mihi. Et à mandato meo intellexi: quia scilicet illa fuerunt mihi tanquam Magistri, qui intellectu meum illustrarunt: vt tua mysteria intelligerem. Nam (vt ait Sanctus Bernardus) aspectus hic & cognitio aded perfecta incipit ab auditu, per quem non solū Fides, sed etiam Obediētia ingreditur. De qua dicitur: *i. Dominus aperuit mihi aurem, & ego non contradico.* Et *k. Beati qui audiunt verbū Dei, & custodiunt illud:* nam, qui illud custodiunt, videbunt, quam fuanis sit Do-

d Escl. 1. 31.

e Isa. 58. 14.

f Marc. 6. 30.

6.

g Ioa. 7. 17.

h In Ioa. c. 42.
Homil. 42.
in Ioan.

i Psal. 118.
99. & 104.

k Isai. 50. 5.
L. 11. 28.

*Psal. 44.
m Psal. 47.9*

minus, cui obediunt; nam sic implent, quod dictum est sponse: *Audi filia, & vide: quasi ei dixerit: audi, ut videas: qualis enim erit tua Obedientia, tunc erit & tua visio, siue aspectus. Ita ut dicere possis: nescit audiuimus, sic volumus & ad mensuram eius, quod audiuimus, & cui obediuimus, fuit quoddam videmus, ac degustauimus.*

1. Ioa. 3. 11

Ex hac obedientia excellentia alia oritur vtilissima: quod scilicet magnam excitet in Deum fiduciam: ac proinde efficit, ut orationes etiam suscipiantur, & feliciter expediantur. Qui enim vocem Dei audit: dignus est, cuius vocem Deus quoque ipse exaudiat, iuxta illud Sancti Iohannis: *n Secor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum: & quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandat: eius custodimus, & ea que sunt placita coram eo, facimus.* Est enim Deus valde beneuolus ac liberalis, & libenter sibi facit, quod videt placere ei, qui facit, quod ipsi placet; datque, quod petit, impletque, quod ipse iubet. Ac propterea Sanctus Eusebius Emisenus ait: quando obediuntiores fuerimus Præpositis & Patribus nostris: tantum obediuntur orationibus nostris. Idem etiam insinuat Scriptura sacra de Iosue, qui fuerat obsequentissimus Moyse, cuius erat minister; & ipsi Deo in omnibus quæ ei præcipiebat: qui cum dixisset: Sol & Luna ne moueamini: statim Sol & Luna steterunt: *o obediente Domino voci hominis, eod quod homo obediens voci Dei.* Et ita S. Bonauentura ait: *Quod quis in obedientia magis profecerit: eod Deus magis eum exaudiet; & creaturæ ad obediendum hominis obstinatæ, subiectæ illi erunt, & seruient.* Idem confirmat Sanctus Gregorius in suis dialogis admirabili quodam exemplo S. Florentij, qui Deum habebat quasi ad nutum, ut obtineret quicquid petebat. Cuius rei reddens rationem, ait: *Quid mirum, si Florentius in prece sua citius audiebatur, quam præceptis suis Dominum citius audiuisset? nos autem postulantes, tardè a Domino audimur, qui præipientem Dominum aut tardè, aut nullo modo audimus.* Et ut Sanctus Augustinus dixit: *Citius auditur vna obediens ratio, quam decem millia contemptorum.* Et potius ut Sapiens dixit per Oratorum eius erit execrabilis qui declinat aures suas, ne audiat Legem. Quemadmodum enim ipse claudit aures suas, ne audiat præcepta Dei: ita Deus claudit suas, de eius audiat Orationes, Non enim respondent opera verbis: sed potius quod lingua petit, opus negat, & abijcit. Et de assidue orate nec obediens, potest (ait Sanctus Bernardus) dici illud Isaac: *q Vox quidem vox Jacob est, sed manus manus sunt Esau.* Deus autem noster ad manus potius attendit, quàm ad voces: deoq; cum oramus, vult simul nos leuare puras manus ad cælum, in signum Obedientiæ & subiectionis nostræ ad ipsum: & ided Dauid dicebat: *in signum tuus esto Domino, & ora eum:* quasi dixerit: prius te oportet cum humili obedientia subijcere Deo; & postea licebit petere magna cum fiducia quod velimus.

*Homil. 3. ad
Monachos
S. Aug.
Serm. 61. ad
Fraures in
Eremo.*

Iosue 10. 14

De Proc. 6.

Religion. c.

24.

Lib. 3. c. 19

33

33

33

33

Lib. de opere

Monach. c.

Præf. 8. 9.

Homil. de

duob. discip.

untib. in

Emans.

q Gen. 27. 22

2 Psal. 36. 7.

Hinc etiam provenit, ut Obedientia insignem generet magnanimitatem ad facinora valde egregia aggredienda, & fortitudinem admirandam ad gravissima quæque certamina vincenda. Fiducia enim & oratio radices sunt ad fontes bonorum huiusmodi euentuum; & obedientia Iustum reddit dignum eorum. Abraham ob insignem, quam habuit Obedientiam, victorias obtinuit & magnalia, quæ de eo referuntur; de Isaac vero eius filio, cui æquè Deus favit, atque eius parenti: nullum aliud egregium legimus factum, quam insignem Obedientiam, qua se tradidit Parenti suo sacrificandum. Et Pater Machabeorum recenset multos viros obedientes, qui ob suam obedientiam valde fuerunt præclari, dicens: *Joseph in tempore angustiarum sue custodivit mandatum, & factus est Dominus Aegypti Iesus* (hoc est Iosue) *quoniam implevit verbum, factus est Dux in Israël. Elias, dum zelus zelum Legis, recepit est in celum: Et Eliseus obediens ipsi Elia, tandem (ut Sanctus Bernardus ait) accepit duplicem eius spiritum.* Obedientia enim, quam suo Magistro exhibuit, fecit eum hæredem & successorem in eius officio. Sed multò adhuc præstantior est, quod Christus Dominus noster promittit, cum dixit: *Qui voluntatem Patris mei: ipse meus frater & soror, & mater est, ut intelligeremus: (ait Sanctus Chrysostomus) pluris ipsum facere obedientiam, quam dignitatem fratris & matris: vna enim nobilitas sola est, facere Dei voluntatem: sine qua & liqua nihili fiunt.* Nec virgo sanctissima aded fuit Beata, quod Christi Domini carnem concoperit, quam quod *x audierit & custodierit verbum Dei.* ex hoc enim facta fuit Spiritualiter mater Christi generando in anima sua viuam filij sui imaginem: imò & in animabus multorum fidelium, qui per hoc medium sunt conuersi. Ex quo apparet, Obedientiam iustos facere fratres Christi per imitationem in sanctitate; & per hereditatem gloria: imò & matres Christi eos facit, propter efficacitatem, quæ eorum verbis & operibus tribuit, ad conuertendos peccatores; & Christum in eis spiritualiter generandum, qui suæ obedientiæ tribuit conuersiones, quas per seipsum fecit, cum ait: *yeum qui venit ad me, non eiciam foras: quia descendi de celo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me. hac est æternæ voluntas eius, ut quod dedit mihi non perdam* etc.

Denique Obedientia aded est ardua & heroica virtus, ut sit præcipuus lapsus Lydias, ad reliquarum virtutum ac donorum, quæ in hominibus elucet, veritatè agnoscendâ ac discernendâ. Quare ipsemet Deus ad fidelitatè & sanctitatè suorum electorum probandâ, solet præceptum aliquod imponere, quod aliqualiter valde difficili, aut inuisitata, ut supra est dictum. Quod facile declarant verba illa, quæ Deus ipse dixit Abrahamo, cum vidit, quantum promptitudine ipsi obediret in proprii filij sacrificio *z nunc, inquit*

cogno-

8.

1. Machab. 2. 53.

Lib. de ordine vite. 1. 4. Reg. 2. 15. u. Mat. 12. 50. Homil. 45. in Mat. 10. mo. 2.

x Luca. 11. 28

y Ioan. 6. 38

Tract. 5. c. 5. z Gen. 22. 12

cognoui, quod times Deum: nunc scilicet feci innotescere toti mundo, quod timeas & ames Deum tuum, cui in re aded grani paruisti.

CAPVT XII.

ALIE EXCELLENTIE ET COMMODA OBEDIENTIE Religiosae; & inobedientie detrimenta.

EXCELLENTIE HVIVS VIRTVTIS in proximo capite politae communes sunt omnibus iustis, quorum iustitia & sanctitas inminuit ipsorum obedientia: sed praecipue splendent in Religiosis: quoniam vita & Professio tota est Obedientia; ut qui seipsum omnino consecraverunt, ac dedicant, ut secundum eam vivant non proprio iudicio & voluntate, sed iudicio ac directione Praelatorum, qui Dei nomine illos gubernant. Quamvis Obedientia Religiosa est via quaedam ad caelum, & ad sanctitatem: quae haec quinque habet proprietates, quod sit *certa, secura, brevis, suavis, & efficax.* *Certa:* eo quod valde clare noverit, quae sit voluntas Dei per ipsos Superiores, quorum vocem percipit corporeis auribus: & ipse Dominus dixit de illis: *Qui vos audit, me audit.* Est *secura:* qui enim Dei directionem per suos ministros sequitur, non errabit, Et periculum errandi potius in ijs est, qui gubernant: qui etiam rationem reddent eius, quod imperant, quam in ijs qui obediunt, & iussa exequuntur. Supponitur tamen, eos non debere obtemperare quando, quod iubetur, est aperte peccatum, ut supra etiam est dictum. Est *via brevis, & compendiosa:* nam in eo animi decreto, non faciendi suam voluntatem, continentur reliquae omnes mortificationes; & in proposito temperandi semper Dei & Praelatorum voluntati, continentur omnes virtutes. Et quamvis non sit compendium absque aliquo dispendio, hoc tamen est valde iucundum, & suave: nam cum semel & vno, ut dicitur, tractu voluntas propria relinquitur, aufertur tristitia; quae solet semper evenire quando aliquid accidit contra illam; & cum serid se conformat cum ea, quae Deus vult: vno etiam tractu ingreditur laetitia Nam (ut ait Ecclesiasticus) *nihil dulcius, quam respicere in mandatis Domini.* Denique est *via efficax,* ad conscendendum montem altissimae perfectionis: nam Deo ipsi incumbunt vites praestare ad exequendum quicquid praecipit; & adiuvere ipsum obedientem, Quamobrem Sanctus Ioannes Climacus viam obedientiae appellat navigationem securam, quae profectio fit ferè dormiendo, & exultat hominem coram ipso Deo. Nam (ut ait Sanctus Bonaventura) qui vivit sub obedientia, est sicut qui bona navi in mari navigat, sub perito gubernatore. Nam semper pergit, siue comedat, siue bibat, siue dormiat, siue negotia tractet, pergit absque via sollicitudine quia fidit navis gubernatori: & cum minister

1. Luc. 10. 16.

b. Eccl. 23. 37.

*6. 4.
In Dist. 1. 4.
c. 2.*